

Atticum ab ἀπολω, commune effeτ ἀπολωκός. Tale fuit ἀπολωλα, verbum perfectum ab ἀπολλομαι pro ἀπόλωλα & pro τῷ ἐκ τῷ ἀγνάθῃ κτὲρ οἰκίας, οἰκία, domestica, i. domus mea. Ἔσθιν, in hoc nomine subeste fastidium & contemptus.

Σχόλια. Ἡπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι ἀντὶ τῆ ἐάν το δίκαστον ἀφραμένη σκώπτει ἢ τάλιν, ὡς βίαιον οὗτάν πτωρ ἐν δικαστηρίοις κρείσιν. Εἶναι τῆ πονηροῦ κόμματος. [κόμμα, εἶδος φωνῆ νομίσματος, ἀντὶ τῆ εἰσπέν φωνῆ συήματος πονηροῦ κόμματος εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ πρὸ πλάττα δόλος, εἶρη] ἄπο μεταφορᾶς τῆ κισδῆλων νομισμάτων εἶς τὸ ἀλίγον μὲν ἔχον χρυσόν, πλεονα ἢ χαλκόν. ἔπεισῃ μὲν ἢ τῷ λέξιν σιωπῆως ὅχι. ἐπειδὴ μὴ ἐπὶ νομισμάτων τὸ κόμμα εἶρηκεν. ἀπτικόν ἢ τῷ ἔξολωλέως.

GERARDVS. Πάλιν αὖθις] ἐκ ἀφραλλήλα. altera enim dictio sufficisset, ἡ περ ἐάν, si iura non me reliquerint, i. si iudices corrupti non fuerint. Est λίπωσιν à τῷ λιπτώ, κόμματος à κόπτω, percutio, cado, numus dicitur nō bene percussus, qui illegitimus est & adulterinus. κίβηλος, ad imposturam factus. Per metaphoram dicimus mali commatis esse, qui moribus est improbis. Ideo autem ἔσκε, quia quemadmodum numisma ex inspecta imagine protinus dignoscitur quale sit, legitimum an adulterinum, ita ex oris figuræ ingenium hominis & mores deprehendimus. Euripides;

Γνοῖν δ' ἀνὼς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώπων πέει,
τὸ γῆμ' ἰδὼν, τις εἰ πέφικεν εὐχῆς. id est,
Vbi hominum formam contideraris, ut plurimum sanè cognoscas quisne sit indolis generosa. καλῶς ποιῶν, rectè agens. Quod rectè fit, iure fit. Dum hic καλῶς φράσῃ, i. preposteris vitur re-

Καρ. Ως ὄβραρος, ὦ Δάμειτερ, εἰσελήλυθεν
Ὀσυκοφάντης. δῆλον ὅτι βελιμιά.
Συ. Σὺ μὲν εἰς ἀγροῶν ἰὼν ταχέως, οὐκ ἀφθάνοις.
Επὶ τῆ τεροῦ γδ δεῖ σ' ἐκεῖ σφελούμην
εἰπεῖν ἀπεπανούρηκας. Καρ. οἴμωζ' ἀεα σὺ.
Δι. Νῆ τὴν Δία τὴν σωτήρα πολλοῦ γ' ἀξιοῦ
Ἀπασι τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς ἔειπ' ὅτι
Τοὺς συκοφάντας ἔξολέει κακοὺς κακῶς.
Συ. Οἴμοι τάλας. μὲν καὶ σὺ μετέχαν καταγλάς;
Επει πόθεν σοι μάπον εἴληφας ὄδῃ.
Εχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τρεῖβώνιον.

Σχ. Ως ὄβραρος ὦ Δάμειτερ.] σφελουμηνος. κατὰ μωκῶ-
μῆνοι ἢ τῆ δωρεῶν τὸ ὠδάματ-ρ λέγουσιν. ὁ ἦν τις, πῶς
ὑπερμῆκος κῆ μέγα φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθον. Ὁ συκο-
φάντης] ἡ δειμῶς τωῶμα ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἐστὶ κέ-
μῆσον, ἔδει γδ ὅς τις χυρῶς ἡ ἰδὼς τ' ἀνηρ τὰ σὺκα
προσεθεῖν ἀδελφῶν τ' ἀπόπον. νουὶ ἢ πῶς μοχθηρὸν ἰδὼ
προσεθεν. ἀπορεῖν πεποίηκε δὲ τῷ ἴσθ' ἔτιως ἔχει ὁ συκο-
φάντης. ἔτω καλῶν τῶ ἐπηρεάζοντες. ἀπὸ τῆ αὐτῆς αἰ-
τίας, τὸ παλαιὸν ἀπφρ. μῆσον ἡ σὺκα ἐξείρη ἐκ τῆ Ἀσι-
κῆς. τῆ φυτῆ ἀρχὰς θαν καζορμῆς. τὸς σμικρῶς ἢν δι-
ρευωῶ τας τὸ τοῖσιν, ἔτιως ὄνομα ἀλῶμα λέγουσιν ἀπὸ τῶ-
σπρας ἀφραχθῆν ἐν τῷ τοῖς ὀπωθῶ μάλιστα ἐγκαλῆσι τῆ
ὄνομα τὰ ἀμα ἢ τῆ φανῆν τοῖς ἐκαλῆν ἢ εἰς διελω εἰδῶ-

A bus, καλῶς ποιεῖ, pulchrè facit, optimo iure ita illi contingit. Oportet enim bona bonis esse, & mala malis. ἀποχόμενος, participiū à verbo ὑπιχόμεμαι. ἐντες, in genere loquitur, nec se lubenter nominat expressim, vir superbus, & qui falso titolo probitatem præ se fert, ut hoc modo simplices in fraudem illiciat, & in exitiū calumniosè protrahat. ἐστὶν ἔξολωλέως, periphraσις, pro ἔξολωλέως. τίνα post δέδρακε, quod duobus accusatiuis iungitur. Latini personam vertunt vel in dativum, vel in accusativum cum præpositione: cui? vel in quem hæc fecit? i. Quosnam peius tractavit? τῶτονι, Ἔσθιν, pronomen est δεικτικόν. Ne longius petas qui de Pluto queratur, habes qui tecum de eo expostulet, me hūc scilicet ipsum. τῆ πονηρῶν, genitiuis hic subauditum habet vel nomen, εἶς, vnus es improborum: vel præpositionem ἐκ, ut sit ἐκ τῆ πονηρῶν, ex improbis es, i. de numero & ordine scelerum hominum, & qui vi, iniuria, ac violentia sibi viuendi rationē parant, μαδία, negatio cum iureiurando. Repetitur negatio ἐμὲ οὐδ' (vel iunctis particulis οὐ μὲν οὐδ') non est, Ioué testor, nō est, inquam, ὕγιες οὐδ' ἐνὸς ὕμῳ, sana mēs in vilo vestrum: Nemo planè vestrum, sana mentis est. Sonant hæc ad verbum, non est sanum, id est, sanitas & sanus animus, vlliū vestrum. οὐδ' ἐνὸς tertiam habet negationem, quæ summam scophantē importat asseuerationem, καὶ ἔειπ' ὅπως ἐκ. Verbum verbo sic reddes, Nec est ut non, id est, non fieri potest quin, verbo vno dixisset, ἢ vel ὄντως, Re vera possidetis: sed longa verborum hæc circuitio, irritati animi significationem habet expressiorem.

CA. Proh magna Ceres, quàm sese infert feroculū
Hic Sycophanta? IV. Certum, quod inedia perit.
SY. Nunquam effugies hodie, quin te illicò in
forum
Ad iudicem rapiam. Nam oportet te, tota
E Illic reuinctum, & radijs insertum, tua
Flagitia profiteri. CA. hem tibi: plora tu interim.
IV. Na, per Iouem seruatorem, magni hic Deus
A Græcis fieri posthac debet omnibus:
Quod etiam sycophantas male perdit malos.
SY. Heu me miserum, an tu etiā pro ridiculo tibi
Atque oblectamento me habes? sed hem, cedo
Vnde hoc tibi pallium tam splendidum? Nam
heri
F Modo, trita te lacerna amictum videram.

Γην δηλῆντος, ὅτι ἢ ἀπὸ τῶτων γέγονεν, ἐκ τῆ δ' ἡλόν, συκα-
σας γδ τὸς φιλελήμονας ἢ συκοβίας. ἢ συκοφάντας. κησυ-
κολόγος. κηφίλοσύκας ἢ συκώδης. ἢ συκοπάιδας. ἰσοδὲ ἀπὸ
τῆ πάντας ἐλελήματῶ ἐφελκυσ. Βελιμιά] πᾶν λιμώτῆ.
κηπφῆ λῆαν. ἀπὸ τῆ ἐπὶ ἡπῆρημαίος ὅτι ἐπὶ ἀσέας ἐστὶ
δηλωτικόν, ἀντὶ τῆ λῆαν. ὡσπερ ἢ ἐν τῶ ἐσπεῖνα, μεγα-
λη πέντα. ἢ βεγάτιος, κῆ βεγλωσος, τινὲς ἢ εἶδος νόσου
φασίν, ἐν ἢ πολλὰ εἰδῶντες, οὐ πληροῦται, τῆ γδ συ-
κοφάντῆ τοιοῦτος ὁ τρόπος. Γαλίως ἢ ἐν τοῖς ἀφορεσ-
μοῖς κατὰ πτωσις διωάμεως ἀπὸ τῆ ἔξωθεν ψύξεως ὁ
βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, κατέτι ἢ ἔχων αὐ-
τῷ σωθῶν.
GERARD. ὄβραρος] elato & audaci animo, ut qui
H ij